

De eerste jaren: Onwetendheid is een zegen

Nu, beginnen we.

En nogmaals, gegroet, geliefde en *dierbare* vrienden.

Is het niet zo dat waar je ook kijkt, of het nu in je is of om je heen, het Aangezicht van Mysterie je tegemoet schijnt? Want vanaf het allereerste begin, heb je ooit echt geweten wat iets is of waartoe het dient? Toch doen de gedachten in je denkkeest, je waarnemingen van de dingen, zowel binnenin je als rondom je, je geloven dat je wel degelijk weet wat een ding is en waartoe het dient.

Je kijkt naar een voorwerp als een stoel en *jij* besluit wat dat voorwerp is en waar het voor dient. Jij kijkt naar de regen die uit de wolken valt en jij beslist wat het is en waartoe het dient. Zo kijk je naar je broeder en zuster en – als je iets over hen opmerkt of hun aanwezigheid in verband brengt met een voorgeschiedenis die je met hen hebt gehad – en beslis je wie en wat ze zijn en *waartoe ze dienen*. En als je besluit waartoe een ding of een persoon dient, dan wordt het gerechtvaardigd om dat ding of die persoon te gebruiken in overeenstemming met *je waarneming*. Je kunt naar een stoel kijken en besluiten: omdat het een stoel is, moet hij bedoeld zijn om op te zitten en daarom zal ik erop gaan zitten. Je kijkt naar de regen terwijl die valt en, terwijl je beslist dat het ‘regen’ wordt genoemd, besluit de denkkeest onmiddellijk wat regen is, waar hij vandaan komt, en waartoe hij dient. Je handelt er dus naar.

En toch is zelfs dit niet helemaal consistent. Want een boer zal regen heel anders zien dan een atleet die op zaterdagmiddag op een veld speelt, of een gezin dat gaat picknicken. Waardoor wordt dus *voor jou* beslist wat iets is en waarvoor het dient? Bewustzijn, de aard van de denkkeest, is inderdaad erg glibberig, en het vereist grote waakzaamheid om te leren zien – te begrijpen, te overstijgen, te vatten – hoe bewustzijn, de aard van de denkkeest, door jou heen werkt, door het lichaam, door de zintuigen van het lichaam, *in relatie tot al het geschapene*.

We zullen een kleine sluiproute nemen. Want op de dingen waarnaar je kijkt als je beslist wat het is en waartoe het dient, heb je je waardesysteem *geprojecteerd*. Er is al iets in werking in het diepst van je bewustzijn dat een impuls stimuleert die van je eist dat je je ervaring van wat je ziet en van wat je gelooft waartoe deze dingen dienen, zo vormt dat het past bij wat je op dat moment waardeert. Wat je altijd *werkelijk* ervaart is dus niet de zaak op zich, niet waartoe die al dan niet op zichzelf dient – je ervaart alleen de grenzen van je eigen denkkeest. Niets meer. En niets minder.

Velen kijken naar de regen die valt en zien niet alleen wat de grond voedt waarop de plant zal groeien, of zien niet wat hun zondagse uitstapje naar het park onderbreekt, zij zien niet noodzakelijkerwijs dat dit de textuur van het gras en de grond zal veranderen zodat de atleet misschien af en toe zal uitglijden en op zijn achterwerk zal vallen – zij kijken niet met de fysieke ogen en zij kijken met een geest die niet gebonden is aan een specifieke behoefte van henzelf, zij hebben geleerd om aan het Mysterie van de Schepping te vragen: wat is dit ding? En waartoe dient het? Zij zijn gaan inzien dat de regen zelf, bijvoorbeeld, *symbool* staat voor het Bewustzijn en de Schepping zelf. Zij kijken zelfs naar een stoel of een persoon of

een grasspriet voorbij de waarnemingen die zij *geleerd* hebben, om rechtstreeks te vragen wat dit ding is en waartoe het dient.

En als zij rusten in de zuiverheid van de Geest, als zij rusten in de neutraliteit van de Geest, vindt er een ander proces plaats. Want er is geen impuls die voortkomt uit hun eigen afgescheiden bewustzijn, hun eigen individuele geest, hun eigen ego-staat van zijn – in de overtuiging dat ze iets behoeven en dat zo de wereld de vervulling van hun behoefte wordt – daarom projecteren ze geen waarde op wat ze zien, maar wachten ze op een waarde die gegeven zal worden vanuit een bron die dieper ligt dan de denkkeest die verbonden is met de persoonlijke geschiedenis en met het lichaam zelf. En vanuit die diepe neutraliteit van de Geest wordt inderdaad iets onthuld. En toch is wat wordt geopenbaard niet van de wereld, want wat geopenbaard wordt is een *Straling*, de weerspiegeling van een groot Mysterie, een *symbool* van de wetten van het bewustzijn zelf in zijn universele in plaats van zijn persoonlijke aard.

De regen wordt wat voeding geeft aan de schepping. De regen wordt een symbool van hoe zacht en gemakkelijk de genade van een Volmaakte Liefde neerdaalt en aan eenieder wordt gegeven die haar maar wil ontvangen. De regen wordt een symbool van wat zuiver onschuldig is, en zich toch geeft om waargenomen en ervaren te worden zoals de ontvangende denkkeest verkiest.

Evenmin wordt iemand bekeken op grond van zijn of haar geschiedenis, niet op grond van de vraag of het lichaam al dan niet mooi genoeg is om mee naar bed te gaan voor seks. En het lichaam wordt niet beoordeeld als groot of sterk genoeg om een aantal kleinere lichamen te overweldigen en vervolgens een contract met grote gouden munten te geven. Een persoon wordt niet beschouwd als iets dat (wat is jullie woord?) bruikbaar is – dat wil zeggen, in staat om een bepaalde functie uit te voeren, in staat om een behoefte van jezelf te vervullen. En wat dus door die persoon, je broeder of zuster, heen begint te schijnen is niet hun individualiteit – dat wil zeggen, niet hun zwakheden, niet hun persoonlijkheidsstructuur – maar Licht, de aanwezigheid van het mysterie van Bewustzijn zelf dat oprijst als een zachte golf uit de oceaan van Geest die zonder begin en zonder einde is.

Waarom is dit belangrijk? Omdat je, gedurende je dagelijkse bezigheden, gelooft dat je direct ervaart *wat is*, en je bent er absoluut zeker van dat wat bestaat *buiten je is* – de persoon, de stoel, de regen, elk waargenomen ding is buiten je. Je hebt nog niet werkelijk geleerd te begrijpen, te doorgronden diep in de cellulaire structuur van het lichaam zelf. Want het lichaam is een wetend mechanisme. Het is de manier waarop je energie naar jezelf toetrekt. Het is waardoor je de energie van je denkkeest projecteert. Het is de ontmoetingsplaats van innerlijk en uiterlijk, net zoals de huid de ontmoetingsplaats is van wat binnen is en van wat buiten is.

Je gelooft dat wat je waarneemt en dus is weten iets buiten je dat in steen is gegrift: het is gedefinieerd, het is compleet, en je weet het. En nogmaals, ik zeg je, *op geen enkel moment* zie of neem je ooit *iets anders* waar dan dat wat je *erop* projecteert, totdat, door het gebruik van waakzaamheid en meesterschap over de Sleutels van het Koninkrijk van Verlangen, Intentie, Toelaten en Overgave, totdat de geest is omgeschoold om in vrede te rusten, niets te willen, niets nodig te hebben, niet te weten wat iets is of waartoe het dient – alleen dan wordt de denkkeest in staat om een hoger weten te ontvangen, een hogere intuïtie. Pas dan begint het lichaam zich te herstructureren, zodat de diepere, meer latente mogelijkheden naar boven komen – het zogenoemde derde oog bijvoorbeeld, om te beginnen een

voorwerp waar te nemen via de zintuigen van het lichaam, om een kleur te *voelen*, om een object te horen dat de oren niet kunnen horen. Het lichaam zelf is een ongelooflijk mechanisme om zich met de hele schepping te verbinden en haar te ervaren.

Maar wat jou verhindert om een kleur te horen, is wat jij verkiest te projecteren op de schepping als je besluit dat je al weet wat iets is en waartoe het dient. Hmm. Dat is mijn huisdier en mijn huisdier is er om mij gezelschap te houden, het is er om mij te behagen; dus als het zich gedraagt op een manier die niet prettig is, ontstaat er woede en is de wereld een puinhoop. Dit is mijn werknemer en mijn werknemer is een instrument om mij te helpen datgene te doen wat ik denk dat ik moet doen om geld te verdienen om te overleven, zoveel als ik kan. En als de werknemer dus zegt: 'Ik ga door een soort geestelijke crisis en ik kan woensdagochtend niet komen', dan ontstaat onmiddellijk frustratie, want wat de werkgever belangrijk vindt is de productie van de nutteloze dingen van je cultuur (in grote lijnen) en daarom is er iets mis met de werknemer en misschien moeten we dat apparaat, dat niet lijkt te begrijpen wat het is en waar het voor dient, wel vervangen.

Hoe vaak per dag geloof je dat wat je om je heen ziet zijn functie niet vervult? Wat natuurlijk betekent dat het niet helemaal past in wat jij erop geprojecteerd hebt.

Hoe vaak weet je, in elk van je relaties, *zeker* dat de ander zijn plaats vergeten is, en dus jouw wereld verstoort? En toch, hoe vaak heb je werkelijk geleerd *jezelf te vergeven* voor wie je hebt gedacht dat je broeder of zuster is en waartoe zij dienen?

Hoe vaak heb je afstand gedaan van je eigen ideeën over wat de Schepping is en waartoe zij dient, om te rusten in de neutrale plaats waar je eigen onwetendheid wordt aanvaard en omarmd en bemind en vertrouwd – waar de projectie van je eigen waardebeoordeling wordt opgeschort?

Hoe vaak per dag rust je in de vrede die voor altijd alle begrip te boven gaat en vraag je aan iets onzichtbaars:

Waar is dit voor? Wat is de betekenis en het doel van dit moment? Wat wil je dat ik zie, dat door de stoel heen straalt ... de regen... mijn broeder en mijn zuster?

Want ik zeg je, het oog van de naald is te vinden bij de bron van je eigen bewustzijn. De weg naar een spiritueel leven is niet buiten je te vinden, maar in je, diep in de kern van alles wat je hebt opgebouwd rondom de eenvoud van een onschuldig mysterie dat Schepping heet.

De weg naar vrede, de weg naar een wonderbaarlijk leven, ligt er niet in dat je erop staat dat de wereld zich conformeert aan wat je hebt beloofd waar hij voor is en wat je over jezelf hebt beloofd – maar juist dat je alle ideeën loslaat die je hebt geleerd, in het loslaten van zelfs het geloof dat je bestaat, door afstand te doen van het geloof dat je op het volgende moment moet doorgaan als een fysiek wezen, door te kijken naar de meest primaire gewaarwordingen die je als bewustzijn dat een ervaring in de derde dimensie, of fysiek, meemaakt, door *ze allemaal* op het altaar van je hart achter te laten en je *volledige* onwetendheid totaal te erkennen. Want alleen een denkkeest die zo leeg is van zichzelf kan opnieuw worden onderwezen.

De weg naar vrede in het leven, de weg naar meesterschap, de weg naar vereniging met de hele Schepping – ja, de weg naar een volmaakt en volledig Christus-zijn – ligt niet in het

proberen te maken of te doen, maar in het beheersen van de kunst van het loslaten, de kunst van het rusten in de nederigheid en onschuld van een goddelijk niet-weten.

Vader, Bron en Schepper van alles, die in alle dingen is, mysterie dat uit mysterie straalt, ik weet van niets wat het is of waartoe het dient. Ik dacht dat ik het gisteren wist, zelfs tot op het laatste moment, maar nu kies ik ervoor alles los te laten en te rusten in die Volmaakte Vrede, waardoor mij misschien zal worden getoond hoe ik opnieuw kan waarnemen en dus ervaren.

Daarin ligt het pad van de kracht.

Macht in jouw wereld betekent manipuleren, beheersen, krijgen wat je wilt. Maar ik zeg je dit: weet je zeker dat je *weet* wat je wilt? Of berust wat je wilt op wat je *meent* te moeten hebben? En wat je moet hebben, is dat niet een geloof in waarneming die berust op je *voorafgaande bepaling* van wat de wereld is en wat jij bent? Als je jezelf niet kent, hoe kun je dan weten wat je nodig hebt en wat je wilt?

Dus, geliefde vrienden, beginnen wij ermee om van je te vragen dat je vastbesloten bent om je ervaring van ieder moment aan te grijpen als een gelegenheid om je geest waakzaam te maken door te *kies*en voor de erkenning van je *volledige staat van onwetendheid* op ieder moment. Want hij die zegt dat hij 'weet', weet het waarschijnlijk niet. En hij die zegt 'Ik weet dat ik niet weet', weet waarschijnlijk.

Overdenk die uitspraak, want er zit veel wijsheid in. De eerste is de uitdrukking van het bewustzijn van de wereld. Je hoeft alleen maar op een bankje in het park te gaan zitten en je wereld voorbij te zien rijden en lopen, en iedereen weet wat hij doet, waar hij heen gaat, en waarom – en natuurlijk is dat belangrijk. Maar alleen degene die weet dat hij het niet weet, rust even uit op de bank in het park en zegt:

Vader, waartoe dient deze dag? Leer het me. Toon het me. Ik weet niets.

Want wie niets weet, rust in nederigheid en is dan vrij om zich te verwonderen over waar hij of zij toe geleid wordt en over wat aan zijn of haar bewustzijn *geopenbaard* wordt. Want alleen wanneer de denkkeest bevrijd is van projectie, kan hij een leeg vat worden waarin hij de schittering van een mysterie kan ontvangen dat straalt vanuit de Geest van God door alle geschapen dingen heen.

De weg van het ontwaken is dus de weg van de erkenning van je *volmaakte onwetendheid*. De weg van vrede vereist het loslaten van *al* je ideeën. Want alleen dan kan de geest opnieuw onderwezen worden.

Dus, laten we beginnen met iets heel eenvoudigs. Waar denk je dat je op dit moment bent? Denk er even over na en wees eerlijk tegen jezelf. Toen je ging zitten en deze tape in je machientje stopte, werkte je toen niet al vanuit een bewustzijnsplek die zei:

Ik weet precies wat ik aan het doen ben. Ik ben in mijn huis. Ik zit in mijn auto. Het weer is zo. Ik heb maar zo weinig tijd en oh, mijn hemel, zou de regering dit niet moeten doen en zou dat niet moeten gebeuren? Hoe zit het met dat sportevenement? Wat een sukkel om op zijn kont te vallen omdat het regende, en nu is de wedstrijd verloren, en daarom ben ik depressief.

Al deze dingen gaan door je hoofd. Je stopt het bandje erin en je hebt al besloten dat je iets gaat horen dat je opbeurt of aan het denken zet. Misschien heb je al besloten dat je mij zult

horen communiceren, via mijn geliefde broeder hier – weet zeker dat je in de toekomst nog voor verrassingen zult komen te staan. Je hebt al besloten wat het is voordat je eraan begint. Je hebt al besloten hoe je de ervaring zult benaderen: door je denkende analytische geest aan te zetten, zodat je de woorden in de zinnen hoort en dus gelooft dat je tot inzicht zult komen.

Maar ik zeg je, er zijn sommigen onder jullie die geleerd hebben zich te verplaatsen in onwetendheid en onschuld. En wanneer deze woorden worden gesproken, hoor je ze niet zozeer, maar zie je beelden. Je voelt ze eerder dan dat je erover nadenkt. Je ontvangt inzicht uit de stilte tussen de woorden. Je voelt een overdracht van energie die je nooit aan iemand zou kunnen uitleggen omdat het helemaal niets te maken heeft met de logische vorming van kleine geluidjes die je woorden noemt en waaraan je al betekenis hebt toegekend. Hoewel het lijkt alsof je naar een bandje luistert, bevind je je al in een bewustzijnskwaliteit die het normale proces van luisteren en analyseren en conclusies trekken overstijgt.

Er wordt gezegd dat de zachtmoedigen de aarde zullen beërven. Wat betekent dat woord eigenlijk? De zachtmoedigen zijn zij die de zinloosheid van hun leren hebben geleerd. De zachtmoedigen zijn zij die weten en aanvaarden dat er slechts Mysterie is. De zachtmoedigen zijn zij die weten dat zij niet zijn wat zij dachten dat zij waren. De zachtmoedigen zijn zij die op elk moment openbaring verwachten. De zachtmoedigen zijn zij die glimlachen om de zinloosheid en waanzin van het handelen in de wereld alsof men weet wat iets is en waartoe het dient. Zij wachten op het goddelijk bewustzijn. Zij wachten op de zuiverheid die uitgaat van de Bron van Zijn die door hen heen kan schijnen en hen van moment tot moment kan onthullen wat het doel van elk ogenblik is.

Elke meester, elke ware meester, is één van de zachtmoedigen. Want meesterschap berust niet op het vergaren van kennis. Meesterschap berust in goddelijke onwetendheid, waarin ware kennis schittert – de kennis die door jouw denkkeest straalt vanuit de geest van God, de kennis die zelfs de zintuiglijke mechanismen van het lichaam verlicht, zodat zij ontvangen wat wordt overgedragen van alle geschapen dingen op manieren die het gewone weten en zien en horen overstijgen.

Dus kijk om je heen, precies daar waar je bent. Je denkt dat je weet hoe laat het is en daarom denk je misschien dat je nog in bed hoort te liggen. Je weet hoe laat het is en daarom moet je je misschien haasten om naar één of andere baan te gaan waarvan je *denkt* dat die je zal geven wat je *wilt*, want wat je *wilt* is gekoppeld aan wat je *denkt nodig te hebben*, en wat je *nodig hebt* is gekoppeld aan je *overtuiging* dat je op een bepaalde manier moet overleven. Of misschien geloof je dat als je die baan niet zou hebben, het hele universum om je heen zou instorten en je op geen enkele manier zou steunen en daarom is het natuurlijk zo dat je werkelijk de deur uit moet om naar je werk te gaan, zelfs als dat werk niet je hartenwens is. Zie je hoe het allemaal werkt?

Ergens in het diepst van je geest heb je opvattingen overgenomen over wat dingen zijn en waartoe ze dienen, inclusief je lichaam, je geest, je gedachten en je gevoelens. En van daaruit, diep verankerd, diep geworteld, heb je besloten wat je *nodig* hebt dat past bij wat je *gelooft* dat waar is. En vanuit dat wat je *nodig* hebt, projecteer je impulsen van wat je *wilt*. En wat je wilt bepaalt hoe je elk voorwerp en elke persoon en elke regendruppel en elk wolkje en elke stoel om je heen zult zien. Maar ik zeg je nogmaals, zachtmoedigheid begint waarlijk met de volledige erkenning dat je *niet weet* wat je werkelijk wilt, tenzij je op een plek bent gekomen waar er een stille stem vanbinnen roept die tegen je zegt,

Ik wil God. Ik wil Vrede. Ik wil naar Huis.

Daarnet vroeg ik je of je wist waar je was, en ik zeg je dit: als je gelooft dat je in een stoel zit, als je gelooft dat je weet hoe laat het is, als je gelooft dat je weet wat deze dag voor je gaat betekenen, dan weet je niet waar je bent. *Je weet letterlijk niet waar je bent.*

Zou het niet verstandig zijn, dat je op zekere dag op zijn minst begint na te denken over de eenvoud van de vraag:

Is het niet verstandig om eerst te weten waar ik ben, voordat ik beslis wat ik ga doen?

De menselijke denkkeest meent te weten waar hij is, en toch bevindt hij zich binnen het complex van waanzinnige begrippen en angstige waarnemingen die hij ten onrechte heeft gemaakt ter vervanging van de eenvoud van de werkelijkheid van het zijn in de Geest van God – onbeperkt voor altijd, totaal gesteund en verzorgd op ieder moment.

Als je wist waar je was, echt waar, als de hele mensheid wist waar ze was, zou de wereld zoals je die kent *tot stilstand komen* en weldra ophouden te bestaan. Wall Street zou 's morgens niet eens opengaan. Niemand zou nog naar de regeringsgebouwen gaan. Velen van jullie zouden nooit meer een voet zetten in wat je een auto noemt.

Weet je wat er zou gebeuren? Ten eerste zou het verrukkelijk zijn wakker te worden en de eerste lichtstralen van de zon te zien schijnen, mysterie der mysteriën, en te beginnen met het aanraken van de zachtheid van de aarde. Je genot in de morgen zou zijn om de subtiele kwaliteiten te onderscheiden van hoe het licht de kleur van de wereld om je heen verandert. Je zou je afstemmen en de trillingskwaliteit voelen van hoe de natuur om je heen begint te ontwaken op elke nieuwe dag. Je zou het geluid horen van een blad dat 's morgens tot leven komt, niet via je oren, maar door de huid van je lichaam. Je zou het heerlijk vinden je bewustzijn op dat moment toe te staan elk geschapen ding aan te raken, te strelen en te omhelzen. Misschien word je ertoe aangezet zaadjes in de aarde te planten, of misschien te oogsten wat je eerder hebt geplant. Je zou geroepen kunnen worden om samen met je burens te zingen en te dansen, of tot een stil gebed. Je zou zo verwonderd zijn over wat zich om je heen en in je afspeelt, dat je verstand niet in staat zou zijn om te analyseren, te vergelijken, te contrasteren en te oordelen. Je zou te zeer overdonderd zijn door het ongelooflijke, machtige mysterie dat de Schepping is en je zou zonder enige twijfel weten dat jou vandaag *alles* zal worden gegeven wat je nodig hebt en dat je dagelijks brood tot je zal komen. 'Dagelijks brood' is niet alleen datgene wat je in de mond van je lichaam duwt. Het is emotionele voeding. Het is spelen. Het is lachen. Het is vervulling. Er zijn vele niveaus van dagelijks brood. En toch valt het onophoudelijk op je schouders als de druppels van een zachte lenteregen, manna uit de Hemel. Je zou zo ondergedompeld zijn in de contemplatie van het Mysterie van God, die alleen maar Liefde is, dat er nooit een angstige gedachte zou opkomen, nooit een veroordelende gedachte, nooit, nooit zou je werkelijk geloven dat je weet wat iets is en waartoe het dient. Je zou het heerlijk vinden om toe te laten dat deze dingen aan je geopenbaard worden.

En dus vraag ik je om die definitie, dat beeld, te vergelijken met hoe de mensheid leeft, en vraag jezelf dan af:

Weet de mensheid waar ze is? Weet ik, als deel van de mensheid, waar ik ben? Ben ik bereid om op dit moment volledig afstand te doen van alle ideeën die ik ooit heb gehad over wat iets is en waartoe het dient en dus wat de betekenis ervan is, wat het nut ervan is? Kan ik

ervoor kiezen om te rusten op de plaats van neutraliteit en iets buiten mijzelf toe te staan dat mij opnieuw te onderwijzen?

Dus, als je staat, wil ik dat je gaat zitten, en als je zit, blijf dan waar je bent – nu die uitdrukking een nieuwe betekenis heeft gekregen. *Voel* echt de stof van het object waarop je zit. Voel het! Open de cellen van je lichaam en laat de trillingskwaliteit van de plaats waar je zit doordringen in je wezen. Laat de huid een organisme zijn om te horen en niet alleen om te voelen. Kun je de toon horen die wordt gezongen door het ding waarop je zit? Alle dingen bevatten bewustzijn, of leven. Want de hele schepping is slechts het Leven zelf, en daarom is er wijsheid en intelligentie die door elke geschapen vorm heen straalt. Voel de kwaliteit van de vibratie. Komt er een kleur in je op? Niet noodzakelijkerwijs de kleur van de stof, maar de kleur van de vibratie die door dit object wordt vertegenwoordigd. Is het een kleur die je mooi vindt? Voelt het goed aan waar je bent? Zo niet, doe dat voorwerp dan weg en geef het aan iemand anders die het nodig heeft, en schaf jezelf iets aan dat de vibratie creëert die jou plezier geeft voorbij het ego.

Begin die dingen in je leven te halen, of het nu een stoel is, of een bloem, of een pen, de kleur van het papier dat je gebruikt, laat alle dingen datgene naar jou weerspiegelen en uitstralen wat *jou* herinnert aan de oneindige creativiteit, de oneindige lieflijkheid, de oneindige kwaliteit van vibratie van vrede en schoonheid en mysterie – de kwaliteit van Gods Aanwezigheid. Als je nu kleren aan hebt, voel ze dan voor een moment. Voel de stof van de kleding op je lichaam. Wie heeft je verteld dat je dat moest dragen? Wie heeft je verteld dat je die kleur of stijl nodig had? Resoneert het echt met jou? Voelt het natuurlijk aan? Komt het van de aarde of heeft de mens zijn eigen stof verzonnen die jij nu om je lichaam draagt. Want weet je, wat niet uit de natuur is voortgekomen, blokkeert bepaalde frequenties die door de natuur, door Moeder Aarde, worden uitgezonden. Daarom is het altijd verstandig om de meest natuurlijke stoffen voor het lichaam te gebruiken.

Druk je er schoonheid en heelheid mee uit of is het iets waar je ‘genoegen mee hebt genomen’ omdat het je gouden munten heeft bespaard? En als je iets koopt om je gouden munten te besparen, zeg je dan niet tegen jezelf dat je in een universum van gebrek leeft en dat je geen kracht in jezelf hebt om overvloed in je leven te brengen? En als je geen kracht hebt om overvloed in je leven te brengen, zeg je dan niet dat je Schepper je beperkt en de Schepping onwaardig heeft geschapen? *Alles wat je op dit moment om je heen ziet, is een reflectie en een symbool van wat jij gelooft dat waar is over de Schepping en over jezelf.*

Het was niet mijn bedoeling om zo krachtig te worden, maar het is tijd dat de waarheid tot het bewustzijn doordringt, want spoedig zal de aarde geen enkele bewustzijnstrilling meer verdragen die niet straalt en resoneert met licht en schoonheid en vrijheid en onschuld en spel en onbegrensdsheid. Daarom, als je de wereld wilt veranderen, verander je denkgest. En als je je gedachten wilt veranderen, laat dan al je eigen ideeën varen.

Voor degenen onder jullie met een relatie, of voor degenen onder jullie die een relatie kunnen creëren, zelfs al moet je een advertentie plaatsen en zeggen dat je tien dollar van je gouden munten per dag betaalt aan iemand om een tijdelijke vriend te zijn – met andere woorden, als je iemand anders kunt vinden om een relatie mee te hebben – is dit gewoon een zeer waardevolle oefening:

Ga bij iemand zitten. Kijk in elkaars ogen. Leg je handen op waar je zit, misschien de vloer of een stoel, wat dan ook, kijk in elkaars ogen; en ieder van jullie geeft de ander de waarheid over zichzelf toe. Wat er eerst zal gebeuren is dat je zal zeggen:

Nou, mijn naam is zo-en-zo en ik woon daar-en-daar en dit waren mijn ouders, en oh mijn God, en ik kan dit-en-dit ...

Niets van dat alles is de waarheid over wie je bent. De waarheid over wie je bent is dat je niet weet wie je bent, je weet niet waar je voor bent. Je bent in een staat van complete goddelijke onwetendheid. En je kunt het op deze manier aan jezelf bewijzen. Kijk tenminste twee of drie minuten naar de persoon die tegenover je zit en vertel hem dan de gedachte die zich op dit moment in zijn geest afspeelt. Je zult merken dat je er in 99,9999999% van de gevallen helemaal naast zit. Vraag hem of haar één of ander gebaar te maken, de lichaamstaal te veranderen, en vertel hem of haar dan wat hij of zij probeert uit te drukken. Je zult weer ontdekken dat zij jou voor de gek kunnen houden wanneer zij maar willen. Weet je wat iets is en waar het voor dient? Weet je echt wat er op een bepaald moment gebeurt? Mijn antwoord is, dat je dat niet weet, zolang je vertrouwt op je eigen gedachten en ideeën.

Nadat je deze oefening enkele ogenblikken met elkaar hebt gedaan, oefen dan in het rusten in de neutraliteit van je eigen onwetendheid.

Vader, ik weet niet wat iets is of waartoe het dient.

Vraag dan de andere persoon om een bepaalde gedachte in de denkkeest vast te houden. Het kan een foto van een roze olifant zijn. Het kan van alles zijn. En terwijl je rust in je onwetendheid, terwijl je alle hoop opgeeft te weten wat het is, waartoe het dient, wat er gecommuniceerd moet worden, zou je weleens kunnen merken dat je je begint te realiseren dat er een idee de overhand heeft in je denkkeest. Het kan bizar zijn. Het zou een roze olifant kunnen zijn. En dan zeg je gewoon tegen je vriend,

Ik denk dat je aan een roze olifant denkt, of dat je lichaamstaal een bepaalde gedachte weergeeft.

Door deze oefening zul je je vermogen om kennis te ontvangen op een nieuwe manier verfijnen. En terwijl je daarmee bezig bent, kom je in een staat van wat Kosmisch Bewustzijn wordt genoemd, of Christusbewustzijn, waar je het loslaten van je eigen ideeën zo onder de knie hebt dat wat werkelijk echt is en wat op dat moment de bedoeling is in je bewustzijn wordt geopenbaard, van moment tot moment, zelfs als het iemand betreft aan de andere kant van de planeet. En als je dan vanbinnen vraagt:

Wat moet ik hiermee?

vertelt de Heilige Geest het je, en je zult weten wanneer te spreken en wanneer niet te spreken, wanneer te handelen en wanneer niet te handelen. Rusten in de stilte van je eigen onwetendheid staat het Leven toe zich door jou en aan jou te openbaren. Maar wat zich openbaart zal niet als het jouwe worden gezien en je zult begrijpen dat je geen eer kunt opstrijken voor wat zich door jou heen ontvouwt. En je zult zeggen zoals ik ooit zei:

Waarom noem je mij goed, zelfs als er wonderen door mij worden verricht? Er is niemand goed behalve God. Ik ben slechts een kanaal van het Mysterie van het Leven. Ik ben leeg. Er is niemand thuis.

En als er niemand is, is iedereen er.

En als er niets is, is er alles.

En wanneer je leeg bent, zul je gevuld worden.

En wanneer je in vrede bent, zul je de betekenis van macht kennen.

En wanneer je niets wilt, zul je alle dingen hebben.

En wanneer je niets nodig hebt, zul je de betekenis van vrijheid kennen.

Geliefde vrienden, denk goed na over wat vandaag wordt gedeeld, want het is tijd om waarlijk waakzaam in de denkkeest te worden. Besef dat, terwijl je dagelijks door het leven gaat, alles wat je *denkt waar te nemen* een afspiegeling is van waar je je bewustzijn hebt *laten vertoeven*, ofwel in de houdingen en overtuigingen die je in de wereld hebt geleerd, die je alleen zullen tonen wat waanzinnig onwerkkelijk is, ofwel in de stille neutraliteit en vrede van je goddelijke en volmaakte onwetendheid.

We zullen veel tijd samen doorbrengen om dieper in te gaan op dit inzicht en op datgene wat je helpt je terugkeer naar onwetendheid te vergemakkelijken. Want denk hier over na: De zachtmoedigen zijn de meesters van de schepping en toch lijken ze helemaal niets te weten. En elk moment van hun bestaan geven zij zich over aan het beoefenen van de Sleutels van het Koninkrijk, verlangen zij slechts naar volmaakte eenheid met God, stellen zij zich tot doel afstand te doen van alle eigen ideeën, beoefenen zij de sleutel van het toelaten, rusten zij in neutraliteit, zodat het leven zich aan hen en door hen openbaart.

En ten slotte, het opgeven van elk spoor van geloof dat er iets in je lichaam zit dat 'jezelf' heet, en dat alleen van jou is en waar je voor moet zorgen en dat moet krijgen wat het wil: het hongerige spookje dat het ego wordt genoemd. Overgave betekent ontwaken tot de realiteit dat er nooit iemand is geweest waar jij bent, behalve de aanwezigheid van Christus. Zodra je jezelf kent, zul je weten dat je alle dingen bent. Je zult weten dat je leeg bent en dat er niemand thuis is, dat er alleen Leven is dat zichzelf leeft. Je zult geleerd hebben dat niet door streven maar door loslaten het Koninkrijk wordt geopenbaard. En je zult ontdekken dat je altijd thuis bent geweest.

Denk goed over deze dingen na, en breng er in elk geval lichtheid en humor in. Lach om jezelf. Lach om de ik die je dacht dat je was. Telkens wanneer je denkt dat je het nodig hebt dat iets op een bepaalde manier gebeurt, sla dan op je dij – dat zou tenminste een goed gebruik ervan zijn – en lach, en zeg tegen jezelf:

Mijn God, ik dacht echt dat ik het nodig had dat iets op een bepaalde manier moest gebeuren. Ha! Ik sta voor gek.

En dan kan de wijsheid van hoe de dingen zich ontvouwen zich aan je openbaren. En wanneer je weet dat er wijsheid stroomt door de creatie van elk ogenblik, zou je weleens het besluit kunnen nemen om het Leven opnieuw te vertrouwen. En het Leven is slechts Liefde die uitstraalt vanuit de Geest van God. En precies dáár zit je nu.

Vrede zij met jullie, geliefde en dierbare vrienden.

Amen.